

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SŽa/42/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014200617
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7014200617.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľky v 1. rade: K. J., narodenej XX. V. XXXX, v meste Rustavi, Gruzínsko, gruzínskej štátnej príslušnosti, gruzínskej národnosti, kresťanského-pravoslávneho vierovyznania, vydatá, identifikačná karta Gruzínska č. XXXXXXXX, vydaná políciou v Rustavi, platná do 26. marca 2019, posledný trvalý pobyt v zahraničí v meste Rustavi, ulica J., Gruzínsko, a navrhovateľky v 2. rade: K. J., narodenej X. V. XXXX, v Tbilisi, Gruzínsko, gruzínskej štátnej príslušnosti, toho času obe miesto pobytu Pobytový tábor Opatovská Nová Ves, Slovenská republika (ďalej len „SR“), právne zastúpené: JUDr. Martinom Čemanom, AK so sídlom Letná 45, Spišská Nová Ves, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky so sídlom Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad so sídlom Pivonková 6, Bratislava), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu o ČAS: MU-507-21/PO-Ž-2013 zo dňa 11. apríla 2014, o odvolaní navrhovateľiek proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/21/2014-31 zo dňa 22. augusta 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/21/2014-31 zo dňa 22. augusta 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym orgánom

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad (ďalej len odporca) rozhodnutím ČAS: MU-507-21/PO-Ž-2013 zo dňa 11. apríla 2014 v zmysle § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len „zákon o azyle“) navrhovateľkám azyl neudelil a neposkytol im podľa ustanovení § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 ani doplnkovú ochranu. V odôvodnení svojho rozhodnutia opísal dôvody, pre ktoré navrhovateľka v 1. rade požiadala o azyl - najmä neznášanlivosť obyvateľov Južného Osetska a

Gruzínska, ktorú pozorovala najmä po vydaji za občana Gruzínska a po smrti otca, ktorý mal zomrieť na infarkt za podozrivých okolností, ktoré ostali nevyšetrené. Z polície v Tshkinvali dostala odpoveď, že príčinou smrti jej otca bol infarkt. V Tbilisi ju odmietli, nakoľko nemali dosah na okupované územie. Po tejto udalosti sa navrhovateľka musela presťahovať do Tbilisi, pretože ju ľudia z obce I. začali slovne, neskôr aj fyzicky napadať, aby obec opustila. Pravdepodobne aj kvôli tomu manžela navrhovateľky dňa 11. júla 2008 najprv slovne a potom fyzicky napadli nejakí neznámi ľudia, keď odchádzal od navrhovateľky, bývajúcej v obci I. v Južnom Osetsku. Nakoniec ho trikrát bodli nožom. Manžel navrhovateľky nemocnicu opustil na radu zdravotnej sestry, z dôvodu ohrozenia jeho bezpečnosti. Nevraživý vzťah svokry k navrhovateľke aj po narodení dcéry ju viedol k tomu, že požiadala manžela o riešenie situácie a v roku 2012 opustili Gruzínsko. Z miesta pobytu vycestovali osobným automobilom. Zo Slovenska utiekli 10. decembra 2012 do Švédska. V prípade návratu do krajiny pôvodu sa obávala o svoj život a život svojej rodiny.

Odporca doplnil, že tomuto konaniu o udelení azylu predchádzalo konanie pod číslom MU-73/PO-Ž-2012, ktoré bolo dňa 18. decembra 2012 zastavené podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o azyle, z dôvodu svojvoľného opustenia priestorov Pobytového tábora Opatovská Nová Ves. Počas tohto konania však navrhovateľka uviedla, že z Gruzínska vycestovala výlučne z ekonomických dôvodov.

V napadnutom rozhodnutí odporca uviedol, že iné dôvody navrhovateľka neuviedla, všetky skutočnosti boli počas konania objektívne vyhodnotené a komplexne posúdené v súlade so spoločným stanoviskom Európskej únie o harmonizovanom prístupe k pojmu „utečenec“ zo dňa 4. marca 1996.

Odporca v rozhodnutí uviedol aj aktuálne informácie o všeobecnej nepriaznivej situácii v Gruzínsku, ktoré zaistil za účelom posúdenia tvrdení navrhovateľky, a ktorého zdroj uvádza v rozhodnutí, a to informácie z analýz Odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MV SR zo dňa 28. februára 2014 a výročnú správu Ministerstva zahraničných vecí USA o dodržiavaní ľudských práv za rok 2013. Ďalej citoval ustanovenia Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a príslušné ustanovenia Správneho poriadku a zákona o azyle.

Odporca v napadnutom rozhodnutí uviedol, že Gruzínsko poskytlo účinnú ochranu navrhovateľke a jej rodine na svojom území, aj pred prípadnými útokmi osetíncov na jej osobu, prípadne na jej maloletú dcéru. Uviedol, že smrť jej otca bola vyšetrená políciou v Tshkinvali, vyšetrenie smrti jej otca nespádalo do gruzínskej jurisdikcie. Navrhovateľka neuviedla, že by na území Gruzínska bola s manželom nejakým spôsobom prenasledovaná alebo ohrozovaná. Nezhody so svokrou považoval odporca za osobné problémy, ktoré sú bežným problémom v každej spoločnosti. Odporca pritom poukázal na článok 8 kvalifikačnej smernice EÚ.

Odporca nepovažoval tvrdenie navrhovateľky o prenasledovaní nešťátnymi aktérmi (ľuďmi osetínskej národnosti) za dôvodné z dôvodu, že to nevyklučuje skutočnosť, že by jej štát svojimi orgánmi nebol schopný, príp. ochotný poskytnúť účinnú ochranu na svojom území, kde sa vzťahuje jeho jurisdikcia, a kde navrhovateľka spoločne aj s rodinou žila. Dodal, že ak by v Gruzínsku navrhovateľka čelila nejakej forme prenasledovania, krajinu pôvodu by opustila už skôr a nie až po 4 rokoch od incidentu svojho manžela.

Podľa informácií o krajine pôvodu odporca vyvodil záver, že na území Južného Osetska ani Gruzínska neprebíha žiadny vojenský konflikt. Medzi inými odporca uviedol, že na hraniciach medzi Južným Osetskom a Gruzínskom v súčasnosti už stojí takmer 40 kilometrový plot, rozdeľujúci tieto krajiny, a tým pádom, obyvatelia Južného Osetska a Gruzínska nemôžu svojvoľne prechádzať hranicou. Odporca rovnako poukázal aj na to, že z dôvodu stráženia časti územia Gruzínska gruzínskymi pohraničiarimi by bolo len veľmi ťažké sa dostať útočníkom z roku 2008 z Južného Osetska do Gruzínska.

Z týchto skutočností odporca vyvodil záver, že u navrhovateľky neboli preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania, teda dôvody nie sú dostačujúce z hľadiska udelenia azylu na území SR.

Po posúdení možnosti poskytnúť navrhovateľkám doplnkovú ochranu dospel k záveru, že v prípade návratu navrhovateľiek do krajiny pôvodu možno s dostatočnou istotou vylúčiť, že by mohli byť vystavená reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Ako uviedol, navrhovateľky v 1. rade a teda ani v 2. rade nespĺňajú podmienky poskytnutia doplnkovej ochrany na účel zlúčenia rodiny, pretože na území SR nemá žiadnu rodinu s poskytnutou doplnkovou ochranou. Navrhovateľka nemala problémy so žiadnymi štátnymi orgánmi, bezpečnostnými, či inými zložkami štátu, nebola nikdy trestne stíhaná ani väznená. Okrem nezhôd so svokrou navrhovateľka neuviedla žiadne problémy od spomínaného incidentu svojho

manžela. Mučenie, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest navrhovateľke nehrozí. Odporca vychádzal zo skutočností, že gruzínske zákony zaručujú svojim občanom slobodu pohybu na území krajiny, cestovania do zahraničia, emigrácie a repatriácie. Gruzínska vláda spolupracuje s Úradom vysokého komisára OSN pre utečencov (UNHCR) a ďalšími humanitárnymi organizáciami. Z verejne dostupných zdrojov neboli odporcovi známe údaje o plošnom sankcionovaní alebo perzekvovaní vrátených občanov.

Odporca k možným nezrovnalostiam v súvislosti s uskutočneným pohovorom v ruskom jazyku uviedol, že navrhovateľka s pohovorom v ruskom jazyku vopred súhlasila. Poukázal pritom na ustanovenie § 6 ods. 2 zákona o azyle. Odporca sa vyjadril aj k psychickému stavu navrhovateľky a dodal, že u navrhovateľky je konštatované, že pretrvávajú u nej kolísavé nálady, trpí úzkostnými stavmi, ale viac sa zapája do sociálneho života v rámci tábora. Fyzický stav navrhovateľky sa po dvoch týždňoch užívania psychofarmák výrazne zlepšil. Odporca vychádzal z psychologického posudku zo dňa 6. marca 2014, vypracovanom PhDr. O. D., psychológom v pobytovom tábore.

II.

Konanie pred súdom I. stupňa

Krajský súd v Košiciach dospel po preskúmaní veci k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne.

V odôvodnení uviedol, že azyl predstavuje medzinárodnoprávnú ochranu osôb, ktoré majú v krajine svojho pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôžu alebo nechcú vrátiť do tohto štátu.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom presne vymedzené a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd. Udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané na existenciu prenasledovania žiadateľa v krajine pôvodu, ako skutočnosti definovanej v ustanovení § 2 písm. f/ citovaného zákona alebo na odôvodnené obavy z prenasledovania zo zákonom uznaných dôvodov, pričom za prenasledovanie v zmysle citovaného ustanovenia a § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života, či slobody alebo porušovanie ľudských práv, ktoré je trpené, podporované, či prevádzané štátnou mocou, príp. aj neštátnymi subjektmi, ak možno preukázať, že štát nie je schopný alebo ochotný poskytnúť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnym bezprávím.

Právo na azyl navyše nemožno považovať za právo nárokové; ani Ústava Slovenskej republiky, Listina základných práv a slobôd, ani medzinárodné zmluvy o ľudských právach, ktorými je Slovenská republika viazaná, nezaručujú, že právo azylu musí byť žiadateľovi poskytnuté.

Navrhovateľka v 1. rade skutočnosť, že bola v krajine pôvodu prenasledovaná z dôvodov relevantných podľa zákona o azyle a Ženevského dohovoru z roku 1951 v konaní žiadaným spôsobom nepreukázala.

Z ustanovenia § 8 zákona o azyle vyplýva, že účelom priznania azylu je poskytnúť ochranu tomu, kto je prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd alebo cíti oprávnenú (odôvodnenú) obavu z prenasledovania z dôvodov v zákone vymedzených. Aby mohla byť poskytnutá ochrana formou azylu, musí byť preukázané, že je nositeľom určitého presvedčenia (politického, náboženského), pre ktoré je v krajine, ktorej občianstvo má (v krajine posledného trvalého bydliska), reálne prenasledovaný alebo je prenasledovaný z dôvodov príslušnosti k jasne vymedzenej sociálnej skupine, respektíve má dôvodnú obavu, že by k takémuto prenasledovaniu mohlo dôjsť. Pri zisťovaní skutkového stavu je pritom treba vychádzať z toho, či žiadateľ o azyl v konaní uniesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sž/24/2013 zo dňa 10. decembra 2013).

Navrhovateľka v 1/ rade žiadosť o udelenie azylu zdôvodnila v Dotazníku žiadateľa o udelenie azylu zo dňa 18. novembra 2013 národnostným konfliktom medzi Gruzínskom a Osetínskym a z toho vyplývajúcej obavy o jej život a život jej rodiny, ktorým odporca venoval náležitú pozornosť a vykonal dokazovanie, okrem výsluchu navrhovateľky, aj obsahom správ o krajine pôvodu (č. l. 63-69 administratívneho spisu odporcu), ktorých podstatnú časť v rozhodnutí, s uvedením zdrojov aj uviedol a psychickými problémami navrhovateľky v 1/ rade, ktorými sa odporca zaoberal rovnako s náležitou starostlivosťou, aj s uvedením zdroja v rozhodnutí (č. l. 71 administratívneho spisu odporcu). Krajský súd pri posudzovaní rozhodnutia odporcu poukázal na to, že odporca správne vyhodnotil výpoveď navrhovateľky vo všetkých dôvodoch jej odchodu z krajiny pôvodu. Navrhovateľka nečelila

prenasledovaniu ani zo strany neštátnych pôvodcov. Tomu nasvedčuje aj jej samotné tvrdenie, ktoré prezentovala v správnom konaní, že jej nikto fyzicky neublížil a neuviedla, že by od roku 2012 mala ona alebo jej manžel nejaký konflikt. Z výpovede navrhovateľky vyplynulo, že príslušné štátne orgány v Južnom Osetsku vyšetrovali smrť jej otca a štátne orgány v Gruzínsku, by jej pomohli tiež, ak by sa na dané územie vzťahovala ich jurisdikcia. Nie je zanedbateľná ani skutočnosť, že navrhovateľka počas správneho konania označila svoje predošlé ekonomické dôvody žiadosti o azyl v konaní MU-764-9/PO-Ž-2012, za nepravdivé.

K odvolacej námietke, že odporca mal vziať do úvahy aj prítomnosť humanitných dôvodov, vyplývajúcich zo žiadosti navrhovateľky, krajský súd udáva, že rozhodnutie udeliť, či neudeliť azyl z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle, je vecou správneho uváženia správneho orgánu a vo vzťahu k výsledku tohto rozhodnutia nie je prieskum súdu možný. Pokiaľ teda odporca nezistil žiadnu subjektívnu okolnosť, ktorá by zakladala sama o sebe dôvod pre udelenie azylu z humanitných dôvodov a z toho dôvodu úvahu k takejto okolnosti ani nerozvedol, nepochybil (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo/124/2005 zo dňa 23. januára 2007).

K neposkytnutiu doplnkovej ochrany krajský súd uviedol, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané, či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam, nastávajúcim v odlišnom čase, než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení, či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža/36/2008 zo dňa 10. februára 2009). Navrhovateľka v 1/rade nepredložila žiaden dôkaz o skutočnostiach, ktoré by jej bránili v návrate do krajiny pôvodu. Navrhovateľka v 1. rade v Dotazníku žiadateľa o azyl zo dňa 18. novembra 2013 uviedla, že sa nechce vrátiť do Gruzínska, pretože by ju a jej rodinu určite v jej obci zabili. Toto jej tvrdenie je v rozpore s predchádzajúcim tvrdením navrhovateľky, a preto samé o sebe nie je dôvodom na to, aby odporca rozhodol inak, ako rozhodol.

Z týchto dôvodov krajský súd vyvodil, že je zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca vychádzal, pričom riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny právny záver o tom, že navrhovateľka v 1. rade nesplnila podmienky ustanovené v § 8 alebo v § 10 zákona o azyle a súčasne ani podmienky uvedené v § 13a a § 13b na poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR. Ohľadom maloletej dcéry, navrhovateľky v 2. rade, K. J., nar. X. V. XXXX, navrhovateľka v 1. rade, ani ich splnomocnený zástupca, neuvádzali dôvody, nezávislé od dôvodov žiadosti navrhovateľky v 1. rade, ktorými by sa odporca mal zaoberať.

Krajský súd preto nepovažoval odvolacie námietky navrhovateľiek v 1/ a 2/ rade ohľadne nedostatočného zistenia skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia veci a nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, za dôvodné. Námietky navrhovateľiek neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

III.

Odvolanie a vyjadrenie odporcu

Proti rozsudku podali obe navrhovateľky odvolanie prostredníctvom právneho zástupcu, v ktorom zopakovali dôvody uvedené v opravnom prostriedku a navyše doplnili, že sa nezakladá na pravde, že žiadali o udelenie azylu z humanitárnych dôvodov a azda najzávažnejším pochybením súdu je to, že navrhovateľke v 1/ rade odňal možnosť zúčastniť sa pojednávania.

V prípade návratu navrhovateľky v 1/ rade jej hrozí vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby a individuálna perzekúcia ako neúspešného žiadateľa o udelenie azylu, čo potvrdzujú aj informácie nachádzajúce sa v spise odporcu.

Tvrdila, že odporca zdôvodnil neposkytnutie doplnkovej ochrany tým, že nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania. Takáto podmienka je dôležitá pre udelenie azylu nie pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

Z týchto dôvodov, domnievajú sa, že obe navrhovateľky splnili podmienky poskytnutia doplnkovej

ochrany navrhli odvolaciemu súdu zmeniť napadnutý rozsudok tak, že rozhodnutie odporcu č. p. ČAS:MU-507-21/PO-Ž-2013 zo dňa 11. apríla 2014 zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Odporca k podanému odvolaniu uviedol, že v odvolaní sa právny zástupca odvoláva na to, že správny orgán, a neskôr súd mali vydať rozhodnutie na základe nedostatočného skutkového a právneho posúdenia veci. Poukazoval na dôvody uvádzané navrhovateľkou o problémoch, ktoré mala spolu s manželom v Južnom Osetsku v roku 2008 z dôvodu ich gruzínskej národnosti. Právny zástupca v tejto súvislosti poukazoval na správy o krajine pôvodu, ktoré dokumentujú národnostnú neznášanlivosť v Južnom Osetsku, resp. na problémy osôb, ktoré boli v Južnom Osetsku zadržané. Navrhovateľka však nebola v Južnom Osetsku nikdy zadržaná a v roku 2008 sa odsťahovala do Gruzínska, kde nemala problémy s osobami gruzínskej národnosti. Poukazovať na situáciu v Južnom Osetsku nemá v danom prípade relevanciu, nakoľko rodina navrhovateľky žila v Gruzínsku. Ďalej právny zástupca poukazoval na zhoršený psychický stav navrhovateľky v 1/ rade, ktorý nemal správny orgán náležite vyhodnotiť. Právny zástupca nechal vypracovať odborný posudok týkajúci sa psychiky navrhovateľky a jej maloletej dcéry odbornej psychologičke PhDr. O. D. a Mgr. I. I.. Navrhovateľkin úzkostný stav vyplýva z toho, že nevie ako dopadne jej žiadosť o udelenie azylu, je s rodinou v cudzom prostredí. S manželom nemajú zamestnanie a má obavu, že zamestnanie nezískajú ani v budúcnosti. Nedostatok pracovných príležitostí v krajine pôvodu a z toho vyplývajúca zlá ekonomická situácia v krajine pôvodu však nie je dôvodom na udelenie azylu podľa zákona o azyle. Stav navrhovateľky sa po aplikácii psychofarmák po dvoch týždňoch zlepšil, pričom zo žiadneho posudku nevyplýva nedostupnosť liečby v prípade navrhovateľkinho návratu do Gruzínska. Gruzínska republika podpísala v lete asociačnú dohodu s EÚ, navrhovateľka a jej manžel sú občanmi Gruzínska, a pokiaľ si nenájdu prácu, bude o nich postarané v rámci gruzínskeho sociálneho systému. Právny zástupca neuviedol v opravnom prostriedku také skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na zmenu posudzovaného rozhodnutia. Postup správneho orgánu pri vydaní rozhodnutia, zaobstaraní a vyhodnotení dôkazov bol preskúmaný krajským súdom, pričom krajský súd konštatoval, že rozhodnutie migračného úradu bolo vydané v súlade so zákonom.

Odporca preto uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdeniami navrhovateľky v 1/ rade o tom, že bola prenasledovaná z dôvodov uvedených v § 8 ods. 1 zákona o azyle a domnieval sa, že v jej prípade nebola preukázaná reálna opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zo zákona o azyle. Rovnako neboli zistené žiadne skutočnosti, že by mala byť v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavená vážnemu bezpráviu tak, ako to ustanovuje § 2 písm. f) zákona o azyle. Pokiaľ ide o dôvody odvolania právneho zástupcu, ide o rovnaké dôvody na základe ktorých už bolo podané odvolanie proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra SR zo dňa 11. apríla 2014. Všetky informácie a podrobnosti týkajúce sa právnej veci navrhovateľky sú založené v spise ČAS: MU-507/PO-Ž-2014.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľiek nie je dôvodné. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 10. decembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov Ministerstvo vnútra SR ku dňu 31. decembra 2012 zrušilo okrem iných, aj rozpočtovú organizáciu - Migračný úrad Ministerstva vnútra SR a v zmysle § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. práva a povinnosti zrušených rozpočtových organizácií prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra SR. Na základe citovaných

právnych noriem má Najvyšší súd Slovenskej republiky preukázané, že do postavenia Migračného úradu MV SR ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra SR. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu - odporcu. Pod všeobecným označením odporca je potom nutné rozumiť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 a nasl. zákona o azyle.

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 2 písm. d) zákona o azyle prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v 1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia, 2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom, 3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu, 4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste, 5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2, 6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom,.

V § 10 zákona o azyle sa rieši otázka udelenia azylu na účel zlúčenia rodiny manželovi azylanta, resp. slobodným deťom azylanta do 18 rokov ich veku, resp. rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, pričom azylantom je cudzinec, ktorému bol udelený azyl.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; to neplatí, ak sa rozhodne o neudelení azylu a cudzinec už má poskytnutú doplnkovú ochranu podľa § 13a alebo udelený azyl.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. f) zákona o azyle vážnym bezprávím je 1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, 2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo 3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Ustanovenie § 13b zákona o azyle rieši otázku poskytnutia doplnkovej ochrany na účel zlúčenia rodiny manželovi, slobodným deťom, resp. rodičom slobodného cudzinca, ktorým sa poskytla doplnková ochrana.

V predmetnej veci je potrebné v súlade so závermi krajského súdu, na ktoré sa i odvolací súd v súlade s

§ 219 ods. 2 OSP odvoláva, uviesť, že navrhovateľky od roku 2008, kedy bol manžel a otec navrhovateľiek napadnutý v Južnom Osetsku neboli na území Gruzínska, kde presídlili, konfrontované so žiadnym násilím voči nim, či ich blízkym osobám. Nepreukázalo sa navyše, aby gruzínske orgány neboli schopné, po patričnom oznámení hrozieb, zabezpečiť ochranu navrhovateľiek, či ich manžela a otca na svojom zvrchovanom území.

Osobné problémy navrhovateľky v 1/ rade v rodine s jej svokrou nie sú dôvodom pre poskytnutie medzinárodnej ochrany a rovnako ani ekonomické dôvody, resp. nižšia životná úroveň.

Vzhľadom na to, že odporca správne zistil súčasné pomery v Gruzínsku, kde rodina navrhovateľiek od roku 2008 do emigrácie relatívne bez problémov žila (nebolo preukázané, že by rodina nedostávala výhražné sms správy, ale ani to, že by sa rodina navrhovateľiek kvôli tomu obrátila so žiadosťou o ochranu na príslušné orgány) a nezistil pritom ich vystavenie prenasledovaniu či perzekúcii z akýchkoľvek dôvodov.

Chyba odôvodnenia rozsudku spočívajúca v tvrdení, že navrhovateľka namietala neudelenie azylu z humanitárnych dôvodov, ktoré nemá oporu ani v preskúmanom rozhodnutí správneho orgánu, nespôsobila nesprávnosť, či neodôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku a nemala naň vplyv, takže odvolací súd konštatuje, že navrhovateľka v 1/ rade nežiadala o udelenie azylu z humanitárnych dôvodov a odporca sa takou žiadosťou ani nezaoberal.

Odvolací súd však naopak nezistil, že by odporca zdôvodnil neposkytnutie doplnkovej ochrany tým, že nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania. Takáto formulácia sa nikde v napadnutom rozhodnutí správneho orgánu výslovne nevyskytuje.

Rozsudok krajského súdu z týchto dôvodov považoval odvolací súd za zákonný a správny a ako taký ho podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešným navrhovateľkám trovy odvolacieho konania nepriznal. Odporca nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.